

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูดของนักศึกษา ระดับปริญญาโท ปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสุรินทร์ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึก

ผู้วิจัย นายเปราะ ลำ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ. ดร. ทองสุข วันแสน

ปีที่วิจัย 2545

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึกของนักศึกษา ปริญญาโท สถาบันราชภัฏสุรินทร์ ปีที่ 1 อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึก
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึก ของนักศึกษา ปริญญาโท สถาบันราชภัฏสุรินทร์ ปีที่ 1 อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2545 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึก
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึก ของนักศึกษาปริญญาโท สถาบันราชภัฏสุรินทร์ ปีที่ 1 อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2545 หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาปริญญาโทสถาบันราชภัฏสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2545
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาปริญญาโทปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 22 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

2. การออกแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยได้ทำการทดลองกับนักศึกษา
กลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนตามสัญลักษณ์ $O_1 \times O_2$

O_1 แทนสอบก่อนเรียน

x แทนกิจกรรมการเรียนการสอน

O_2 แทนสอบหลังเรียน

3. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มี 3 ประเภทดังนี้คือ

3.1 แผนการสอน เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับการวิจัย จำนวน
3 แผนดังนี้ แผนที่ 1 คือ Making introduction and Greeting แผนที่ 2 คือ May I ? Asking for and
giving advice และ แผนที่ 3 คือ How do you like? Asking about likes/dislike/preference

3.2 นวัตกรรม การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบฝึกเป็นนวัตกรรมในการวิจัยเป็น
แบบฝึกเรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 3 ชุดดังนี้

- 1) Making Introduction and Greeting
- 2) May I? Asking for and Giving Advice/Suggestion
- 3) How do you like? Asking about likes/ Dislikes and Preference

3.3 เครื่องมือประเมินผล

3.3.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูด
โดยใช้ชุดฝึก เป็นแบบเขียนคำตอบในแบบทดสอบ มีทั้งหมด 30 ข้อ จำนวน 1 ชุด

3.3.2 แบบสอบถามการประเมินตนเองก่อนและหลังเรียน มีทั้งหมด 8 ข้อ
จำนวน 1 ชุด

3.3.3 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ มีทั้งหมด 14 ข้อ จำนวน 1 ชุด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขอความร่วมมือจากนักศึกษาปริญญาโทปีที่ 1 และแจ้งวัตถุประสงค์กับนักศึกษา
กลุ่มทดลอง

4.2 ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบ และให้นักศึกษาประเมินตนเองก่อน
เรียนด้วยแบบสอบถาม เป็นการเก็บข้อมูลก่อนทดลอง (Pretest) โดยใช้เวลา 1 คาบ (50 นาที)
ในเย็นของวันที่ 14 กันยายน 2545

4.3 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ โดยใช้ระยะเวลาทดลอง 3 คาบ
(คาบละ 90 นาที) ระหว่างวันที่ 14 กันยายน 2545 ถึงวันที่ 28 กันยายน 2545 ในวันจันทร์ตั้งแต่
เวลา 14.40 น. – 15.30 น. ทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เวลา 17.00 น. - 18.30 น.

4.4 ทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ วัดความพึงพอใจ และให้นักศึกษาประเมินตนเองหลังเรียน เมื่อในวันที่ 28 กันยายน 2545

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้เครื่องคิดเลข ประกอบกับการศึกษาตัวอย่างจากเอกสารวิชาการและงานวิจัยที่เป็นแนวทางคล้ายกันตามรายละเอียดดังนี้

5.1 วิเคราะห์คะแนนทดสอบและประเมินตนเองก่อนเรียน โดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์รวมทั้งค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเทียบกับคะแนนที่กำหนดไว้

5.2 วิเคราะห์คะแนนทดสอบและประเมินตนเองหลังเรียน โดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ รวมทั้งหาค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการพูดจากการประเมินตนเองและการทดสอบของนักศึกษาระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test ในกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็น อิสระจากกัน

5.4 วิเคราะห์คะแนนจากแบบวัดความพึงพอใจ โดยแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึกของนักศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านเกณฑ์ และไม่ผ่านเกณฑ์ โดยหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียนและหลังเรียน

1.1 กรณีผลสัมฤทธิ์จากการประเมินตนเอง พบดังนี้

กรณีก่อนเรียน โดยภาพรวมผลสัมฤทธิ์เรื่องภาษาอังกฤษด้านการพูดของนักศึกษาจากการประเมินตนเองอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.01, S = 0.80$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลางจำนวน 2 เรื่อง คือ เรื่อง ความสามารถในการพูดทักทาย ความสามารถในการพูดแนะนำตัวเอง ($\bar{X} = 2.55, 2.82, S = 0.80, 0.73$) และผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำจำนวน 5 เรื่องคือ เรื่องความสามารถในการพูดแนะนำเพื่อนและบุคคลอื่นๆ การพูดขอคำแนะนำจากบุคคลอื่น ความสามารถในการพูดขอยืมสิ่งของจากผู้อื่น การพูดเพื่อถามสิ่งที่บุคคลอื่นๆชอบหรือไม่ชอบ และการพูดเพื่อบอกในสิ่งที่ตนชอบ ($\bar{X} = 1.91, 1.64, 1.59, 1.97, 2.14, S = 0.61, 0.79, 0.67, 0.65, 0.64$) และ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำมากเพียงข้อเดียว คือ เรื่อง การพูดให้คำแนะนำกับบุคคลอื่น ($\bar{X} = 1.45, S = 0.67$) และ กรณีหลังเรียน นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษด้านการพูดโดยการประเมินตนเองหลังเรียน โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36, S = 0.57$) แล้วเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงจำนวน 3 เรื่อง คือ เรื่องความสามารถในการพูดทักทาย ความสามารถในการพูดแนะนำตัวเอง และการพูดเพื่อบอกในสิ่งที่ตนชอบ ($\bar{X} = 3.95, 3.86, 3.55, S = 0.38, 0.35, 0.51$) แล้วนอกจากนี้ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง คือเรื่องความสามารถในการพูดแนะนำเพื่อนและบุคคลอื่นๆ การพูดขอคำแนะนำจากบุคคลอื่น ความสามารถในการพูดขอยืมสิ่งของจากผู้อื่น การพูดเพื่อถามสิ่งที่บุคคลอื่นๆชอบหรือไม่ชอบ ($\bar{X} = 3.32, 3.05, 2.95, 3.09, 3.09, S = 0.57, 0.49, 0.38, 0.43, 0.43$)

1.2 กรณีผลสัมฤทธิ์จากการทดสอบพบดังนี้

กรณีก่อนเรียนนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 41 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 15.45, S = 2.97$) กรณีหลังเรียนนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 23.09, S = 1.82$)

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูดของนักศึกษาปริญญาโทปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์โดยใช้ชุดฝึก

2.1 กรณีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินตนเอง

การประเมินตนเองก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 ทุกข้อ

2.2 กรณีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบ

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยการทดสอบ ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้านการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึกของนักศึกษาปริญญาโท ปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

โดยภาพรวมพบว่า ภายหลังจากการเรียน นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูดโดยใช้ชุดฝึก อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65, S = 0.51$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกในระดับมากจำนวน 9 ข้อ คือเรื่องสาระใน

เนื้อหาการเรียนการสอน เนื้อหาน่าสนใจ เนื้อหาตรงกับความต้องการของผู้เรียน ชุดฝึกสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาที่สอน ใบความรู้มีความชัดเจนประเด็น แบบฝึกหัดในชุดฝึกมีสาระสำคัญเหมาะสม เรื่องที่เรียนสามารถไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักศึกษามีความมั่นใจในการพูด และ เรื่องหลังการเรียนนักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจ ($\bar{X} = 3.91, 3.95, 3.95, 3.90, 3.64, 3.73, 4.00, 3.73, 3.82, S = 0.29, 0.21, 0.21, 0.43, 0.58, 0.46, 0.31, 0.46, 0.39$) และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้ชุดฝึกในระดับปานกลางจำนวน 5 ข้อ คือเรื่องเนื้อหาไม่ยากเกินไป กิจกรรม ฝึกพูดที่เตรียมไว้เหมาะสม ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน การเรียนโดยใช้ชุดฝึกทำให้นักศึกษาเกิดความสนุกสนาน และเรื่องชุดฝึกเหมาะสมกับวัยของนักศึกษา ($\bar{X} = 3.05, 3.45, 3.14, 3.41, 3.41, S = 0.21, 0.51, 0.35, 0.50, 0.59$)